

7

CONFIRMATIO, ET INNOVATIO CONSTITUTIONIS

Incipientis : *Ex illa die:*

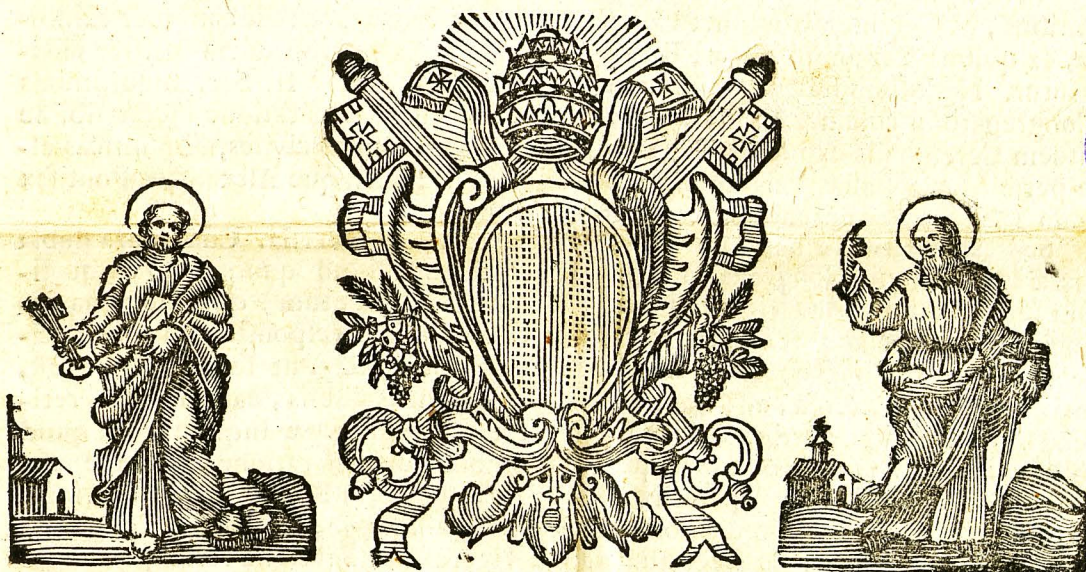
A CLEMENTE PAPA XI.

In Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium editæ,

NEC NON

Revocatio, rescissio, abolitio, cassatio, annullatio, ac damnatio Permissio-
num super iisdem Ritibus, seu Ceremoniis in quadam Pastoralis
Epistola Caroli Ambrosii Mediobarbi Patriarchæ Alexandrini olim
Commissarii, & Visitatoris Apostolici in Sinarum
Imperio contentarum,

*Cum prescriptione novæ formulæ Juramenti per Missionarios illarum partium præsen-
tes, & futuros præstandi.*

BENEDICTUS PAPA XIV.

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

X quo singulari Dei providentiâ factum est, ut Orientalium, & Occi-
dentalium Indiarum Regiones Europæ innotescerent, Apostolica San-
cta Sedes, quæ ab ipsis Ecclesiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lu-
men ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra servare ma-
ximò studiò curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangeli-
cos Operarios in antedictas Regiones sedulò misit; ut Idololatriâ ibi
latè dominante funditus eradicatâ Christianæ Fidei semen opportunè spargerent,
atque horrentes illos, & incultos campos in fertiles florentesque vineas uberrimos
eternæ vitæ fructus daturas commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta
Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profectò amplissimum Sinarum Impe-
rium;

A

rium;

rium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longè etiam majores factura, nisi coorta inter Operarios à Sancta Sede illic missos dissidia cursum interciderent.

Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Ceremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sineses ad Confucium Philosophum, & majores suos honoribus prosequendos uti consueverunt: cum nonnulli ex Missionariis contenderent, eas esse Ceremonias, & Ritus merè civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum Cultu Christianam Religionem amplectebantur; contra verò alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quæ sanè controversia multis annis Apostolicæ Sedis curam, & sollicitudinem ad se traxit; cum id maximè caveat, ne zizania in agro Dominico radices agant, aut, si forte egerint, ea, quàm citò fieri potest, evellantur.

Primò itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal causam hanc detulerunt ii, qui Ceremonias illas, & Ritus Sinicos superstitione imbutos suspicabantur. Super illis dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quæ anno 1645. comprobavit responsa ac decisiones Theologorum, qui Ceremonias, & Ritus eisdem superstitione revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfatæ Congregationis preces, omnibus, & singulis Missionariis sub pœna excommunicationis latæ Sententiæ, sibi, ac Sanctæ Sedi reservatæ mandavit, ut responsa ac decisiones prædictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset.

Verùm paulò post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia dubia de iisdem, Ritibus, & Ceremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibitæ, ex quibus Ceremoniæ ipsæ, Ritusque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sac. Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quæ, prout variâ diversâque ratione fuerat sibi de eisdem Ceremoniis expositum, alias quidem tamquam merè civiles, & politicas esse permittendas, alias verò tolerari posse judicavit: idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc Sententiam probavit, & confirmavit.

Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cùm plura dubia Sacræ Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea quæsitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papæ X. præceptum, quo sub pœna excommunicationis latæ Sententiæ mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quæ à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut supra dictum est, emanaverant. Præterea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præsertim obstare videretur Decretum Sacræ Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quæsitis nonnullis diversâ ratione, aliisque circumstantiis propositis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad hæc Sac. Inquisitionis Congregatio anno 1669. præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere habitâ ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expositæ; neque illud fuisse circumscriptum à Decreto Sac. Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; immo esse omnino observandum juxta quæsitæ, circumstantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter eodem modo esse observandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæsitæ, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum abfuit, ut Rituum Sinensium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac Sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque fidei damno, consecuta est prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosus adeo dissidiis finis daretur; proinde exactam maximeque accuratam totius hujus contro-

versæ discussionem Sacræ Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quæsitæ, quæ per eandem Sacram Congregationem resolverentur.

Quæditorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors interceptit. Clemens autem XI. qui successit Prædecessoris sui zelo plenus, coram se quæditorum eorundem examen fieri voluit. Quamobrem post diurnam, maturam, & accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus liberè producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa XI. anno 1704. confirmavit, & Apostolica Autoritate comprobavit præmemoratæ Sacræ Congregationis responsiones ad omnia, & singula quæsitæ proposita, quibus Ritus Sinenses, utpote superstitione imbuti, prohibebantur; mandavitque præfatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commissarium, & in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti; ut nimirum exactam earundem observantiam omnibus & singulis Missionariis, pœnis quoque canonicis in refractarios indictis, præciperet.

Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicam, addito decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenses Ritus tanquam politicos, ac merè civiles propugnauerant prædictus Pontifex Clemens XI. decreto, quod per Sacræ Inquisitionis Congregationem emanavit anno 1710. præcepit omnimodam, & inviolabilem earundem responsionem abs se Apostolica Autoritate confirmatarum observantiam, & alia quæ decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis.

DECRETUM

Super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum aliàs in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium à Sacra Congregatione datorum, & à Sanctissimo approbatorum cum aliis ordinationibus.

Feria V. die XXV. Septembris MDCCX.

IN Congregatione generali Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis habita in Palatio Apostolico Quirinali coram SS. Domino nostro D. Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus noster in causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium, auditis tam in Congregationibus anno præterito non semel, quàm in aliis, mensibus, & anno præsentibus pluries coram Sanctitate sua habitis, præfatorum Eminentissimorum, & Reverendissimorum DD. Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discusserunt, sententiis decrevit, & declaravit, responsa aliàs in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & à Sanctitate sua die 20. Novembris 1704. confirmata, & approbata, necnon mandatum, seu decretum ab Eminentissimo, & Reverendissimo Domino D. Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Januarii 1707. hac de re editum, ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inconcussè, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in mandato, seu decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione à quibusvis personis, sive Sacularibus, sive Regularibus, etiam specifica, & individua mentione, & expressione dignis, ac quavis Ecclesiastica Dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas sua rejiciendum esse decrevit, ac re ipsa rejecit. Porro cum idem D. Cardinalis de Tournon in suo mandato, seu decreto suprascripto Apostolicæ decisioni die 20. Novembris 1704. late se expressè inharere professus fuerit, Sanctitas sua ulterius declaravit, ipsum mandatum, seu decretum unà cum censuris in eo contentis ad normam eorundem responsorum accipiendum esse, ita ut nihil per illud responsis præ-

præfatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt, etiam in mandato, seu decreto prædicto inesse intelligantur. Caterum Sanctitas sua, tametsi non sine ingenti animi sui mœnore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in die zizania in latissimis illis Regionibus superfeminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholica Religionis propagandæ saluberrimum ac sanctissimum opus ullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, iisque potissimum dissidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis ardentius, semper, & enixius promovere cupiens, congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis earundem partium transmitti mandavit, qua non minus debita apostolicorum decretorum executioni, quam Missionariorum concordia, Evangelicæ veritatis prædicationi, atque animarum saluti opportunè consulatur. Denum, ut nimia illi de his rebus scribendi licentia, qua non sine fidelium scandalo inter partes diuturna contentione exasperatas, invaluit, modus imponatur, Sanctitas sua districtè præcepit omnibus, & singulis cujuscvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimendæ, Regularibus, aliisque quibuscumque Sæcularibus Personis tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum, non audeant sub quovis quæsito colore, vel prætextu imprimere, vel quoquo modo in lucem edere libros, libellos, relationes, theses, folia, seu scripta quacumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis de super, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa, & speciali licentia à Sanctitate sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradictæ Sanctæ, & universalis Inquisitionis obtinenda. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis lætæ sententiæ, & Regulares verò etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnas ipso factò absque alia declaratione incurrere, & nihilominus aliis etiam pœnis Sanctitatis suæ, & successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros porrò, libellos, relationes, theses, folia, ac scripta quacumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit (citra ullam aliorum hætenus editorum approbationem, super quibus opportunè providebitur) pro expressè prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis, & censuris; in regulis Indicis librorum prohibitorum contentis; Impressores verò, præter scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Joseph Bartolus, Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis Notarius.

At verò nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI. quò illos tandem aliquando frænaret, constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, easque exactè & adamussim observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; & est tenoris, qui sequitur:

CLEMENTIS PAPÆ XI.

Preceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione eorum, quæ aliàs à Sanctitate sua in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum rejectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac præscriptione formulæ Juramenti per Missionarios illarum partium præsentis & futuros hac in re præstandi.

CLEMENS PAPA XI.

Ad futuram rei memoriam.

EX illa die, qua, nullò licet meritorum nostrorum suffragiò, Catholica Ecclesia gubernacula, hoc est, munus suâ amplitudine gravissimum, ac temporum ini-

quita.

quitate molestissimum; Deo sic disponente, suscepimus, nihil nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes tam circa quasdam voces Sinicas ad Sanctum & ineffabile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti supersticiosos à quibusdam ex Missionariis prædictis reprobatos; ab aliis verò, utpote eos civiles tantum asserentibus, permixtos, Apostolici Judicii censurâ opportunè dirimere, ut, sublati dissidiis, Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad varias quæstiones super ejusmodi rebus excitatas, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quæ sequuntur: Cùm Deus Optimus Maximus congruè apud Sinas vocabulis Europæis exprimi nequeat, ad eundem verum Deum significandum, vocabulum *Tien Chù*, hoc est, Cœli Dominus, quod à Sinenfibus Missionariis, & Fidelibus longo ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina verò *Tien* Cœlum, & *Xang Tî* Supremum Imperator, penitus rejicienda.

Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica *King-Tien*, Cœlum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inibi retineri permittendum non esse.

Ad hæc nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christi Fidelibus, quod præsent, ministrent, aut intersint solemnibus Sacrificiis, seu Oblationibus, quæ à Sinenfibus in utroque æquinoctio cujuscumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent, tanquam superstitione imbutis. Similiter nec esse permittendum, quod in Ædibus Confucii, quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem Christi Fideles exercent, ac peragant Ceremonias, Ritus, & Oblationes, quæ in honorem ejusdem Confucii fiunt tum singulis mensibus in Novilunio, & Plenilunio à Mandarinis, seu Primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, & Literatis: tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam Dignitatem adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam; tum denique à Literatis, qui postquam ad gradus sunt admitti, è vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

Præterea non esse permittendum Christianis in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & Ceremonias peragere.

Item, nec esse permittendum præfatis Christianis Oblationes, Ritus, & Ceremonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis in privatis domibus, sive in eorundem Progenitorum sepulchris, sive antequam defuncti sepulturæ tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, unâ cum Gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse: immò prædicta omnia, utpote quæ, per pensis hinc inde deductis, necnon diligenter, ac maturè discussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut à superstitione separarari nequeant Christianæ Legis cultoribus, ne quidem permittenda esse præmissa publica, vel secreta protestatione se, non Religioso, sed civili, ac politico tantum cultu, erga defunctos illa præstare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

Non tamen per hæc censendam esse damnatam præsentiam illam, seu assistentiam merè materiale, quam cum Gentilibus superstitione peragentibus, citra ullam, sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministe-

rio penitus seclulo, eisdem superstitionis actibus quandoque præstari contingat à Christianis, cum aliter odia & inimicitia vitari non possunt: facta tamen prius, si commodè fieri poterit Fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

Demum permittendum non esse Christi Fidelibus Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc est, cum inscriptione Sinica, quâ Tronus, seu Sedes Spiritus vel animæ N. significetur, immo nec cum alia, qua Sedes seu Tronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta inscriptione designari videatur. Quo verò ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas tolerari posse illarum usum, dummodo in eis conficiendis omittantur omnia, quæ superstitionem redolent, & seclulo scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hujusmodi à Christianis retineri eâ mente, quâ ipsi illas retinent, necnon adjuncta insuper declaratione ad latus ipsarum Tabellarum apponenda, quâ, & quæ sit Christianorum de defunctis Fides & qualis Fliorum ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuntietur.

Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, ab iis Gentibus peragi consueta, quæ verè superstitionis non sint, nec superstitionis speciem præferant, sed intra limites Civilium & Politicorum Rituum contineantur. Porrò quænam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii & Visitatoris Generalis Apostolici, seu ejus vices exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, & Vicariorum Apostolicorum illarum partium judicio relinquendum esse: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debent, ut Gentium Ceremoniis penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis hæc in re usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis præscripsit.

Post hæc verò labente ferè sexennio, nempe die 25. Septembris 1710. auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expressè inherendo, à pia recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & singulis, ad quos spectabat, inconcusè, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in mandato, seu decreto hujusmodi expressis observanda esse decrevimus, & declaravimus, quovis contrafaciendi quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimùm non obstante quacumque appellatione à quibusvis personis ad Nos & Sedem Apostolicam interpositâ, quam propterea prorsus rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito fusiùs continetur.

Hæc omnia plenè & abundè sufficere debuissent, ut ea, quæ inimicus homo superseminaverat, zizania ex agro illo radicitus evellerentur, Fidelesque omnes nostris & hujus Sanctæ Sedis mandatis eâ, quâ par erat, humilitate, & obedientiâ obsequerentur: præsertim cum in calce responsorum prædictorum à Nobis, sicut præmittitur, confirmatorum & approbatorum, Causam jam finitam esse apertis, & perspicuis verbis pronuntiatum fuerit.

Verùm, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenerit Apostolatus auditum, tam enixè à Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio malè à plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa à Nobis, suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis instarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumque, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum à Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionariis, quàm Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Ceremoniis Sinicis à præfata Congregatione Cardinalium editi, ac à recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontifi-

Pontificia nostra auctoritatis injuria, Christi Fidelium scandalo, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur.

Hinc est, quod Nos, ex commissa Nobis divinitus Apostolica servitutis munere, difficultates, tergiversationes, subterfugia, & pretextus hujusmodi penitus, & omnino è medio tollere, ac rejicere, necnon Christi Fidelium quieti, animarumque saluti, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorundem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in supradicto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc & pro tempore quaecumque existentibus sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesie, eorum vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis tam Secularibus, quam cujusvis Ordinis Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis latae sententiae, à qua nemo à quocumque, praeterquam à Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activae, & passivae poenis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore praesentium praecipimus, ac in virtute Sanctae obedientiae mandamus, ut responsa praesentia, omniaque, & singula in eis contenta exactè, integrè, absolute, inviolabiliter, & inconcuse observent; ac ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causa, occasione, colore, vel pretextu contravenire quoquo modo audeant, vel presumant.

Praeterea motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservata, ac privationis vocis activae, & passivae poenis ordinamus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici tam Seculares, quam praedictorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliave praefata Regna, & Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quaecumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint, missi scilicet, statim ac praesentes Litterae eis innotuerint; mittendi vero, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant, Juramentum de fideliter, integrè, ac inviolabiliter observando ejusmodi praecipito, ac mandato nostro, juxta formulam in praesentium Litterarum calce annotandam, in manibus Commissarii, & Visitatoris Apostolici in praefato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dietarum partium, in quorum respectiva jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum, Regulares vero in manibus insuper Superiorum suae Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, prestare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante praestationem Juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui Juramentum ipsum praestiterint, propria manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tanquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tanquam simplices suae Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de quibus expressa, specialis, & specialissima esset facienda mentio, Christi Fidelium Confessiones audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nullisque omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respectivè Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter à Sede praefata concessis uti possint, sed quoad eos, praeter, & ultra superius expressas poenas, omnes, & singula facultates praedictae omnino cessent, nullaque roboris sint, & esse censeantur.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quoscumque Missionarios tam Seculares, quam Regulares, in memoratorum sive Commissarii & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut praemitti-

mittitur, praestanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla per eosdem Commissarium & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad praefatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores vero Regulares cujuscvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem paenis teneantur non solum iacm Juramentum in praefatorum sive Commissarii, & Visitoris Apostolice pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra praescriptum, praestare, ejusque formulae subscribere, sed etiam illius praestationem a suis respective subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittere ad suos respective Superiores Generales, qui illa memorata Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Dicernentes, easdem praesentes Litteras, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod praedicti, & alii quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet, pretendentes, cujuscvis status, Gradus, Ordinis, Prae eminentia, & Dignitatis existant, seu alias specificam, & individua mentionem, & expressionem digni illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, causaque, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adducta, verificata, & justificata non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata Causa, colore, pretextu & capite etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissima, & totalis lesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuaque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversum vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato, quempiam in Judicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes Litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore quibuscumque Juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede praefata concessorum privilegiorum pretextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent minime refragantibus, suos plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, easque propterea, omnibus, & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis penitus & omnino rejectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcuse observari, sicque, & non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos & praefata Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quaecumque prae eminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, judicari, & diffiniri debere; ac irritum & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus praemissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellariae Apostolicae Regula de Jure quasito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, ac quorumvis Ecclesiarum, & aliis quibuslibet, etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis praedictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis a Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, &
for.

formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium premissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quevis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & formam in illis traditam observatam, exprimerentur, & infererentur, presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad premissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Formula autem juramenti, sicut premittitur, prestandi est, que sequitur, videlicet: Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papæ XI. hac de re edita, qua presentis juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam optimè noto, plenè ac fideliter parebo, illudque exactè, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictam Constitutionem impositis me subjectum agnosco, & declaro. Ita tactis Sacrosanctis Evangeliiis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Ego N. manu propria.

Ceterum volumus, & expresse mandamus, ut eadem presentes littere, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, & intimantur omnibus, & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam prædictorum, eis respective subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas litteras fideliter exequi, & observare spondeant, actumque sponsonis huiusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla prædicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis easdem litteras, & in eis contenta quæcumque plenariè, & integrè, ac verè, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi. Quia vero difficile foret, litteras huiusmodi originales ubique ostendi, & publicari, volumus pariter, & decernimus illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii Publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eandem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis presentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus Nostri Anno decimo quinto.

F. Oliverius.

Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse testatur, justum, & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis authoritatem sese quàm maximè revereri profiterentur, humili, & obsequenti animo illius judicio semet omnino subicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, eâ ratione, quod illa Præcepti titulum præfert, quasi verò non indissolubilis Legis, sed Præcepti merè Ecclesiastici vim haberet; tum etiam quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, & vi-

sitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temerè audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quædam variabilis disciplinæ ratio. Proinde autoritate ab Omnipotenti Deo Nobis traditâ uti volentes ad illam in suo robore omninò servandam, de autoritatis ejusdem plenitudine non modo eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam ac stabiliendam, adjicimus; eamque in se plenam, & omnimodam Apostolicæ Constitutionis autoritatem habere dicimus, & declaramus.

Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem dixerunt à responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui jam pridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsitâ nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione ac praxi Missionarii quidam proposuerant. Responsiones itaque hujusmodi unâ cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis sive approbantis, sive aliquid de suo addentis indicio, transmissæ fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causâ, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem responsiones, quas præmemorati duo viri ad proposita quæsitâ dederant, benè verò permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde, ab eodem Patriarcha in Pastoralis sua Epistola insertæ, cujus tenor est, uti sequitur:

Carolus Ambrosius Mediobarbus Dei, & Apostolicæ Sedis gratia Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere, &c.

Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu-Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos, in omni tribulatione nostra, ut possimus, & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur, & ipsi à Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium Deo favente, pervenimus, quàm cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vineâ laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quæ in invicem est, fidem vestram atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus seculi loquuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjutor noster nunc, & erit ille Deus, qui dedit nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia nobis magna est, & continuus dolor adhaeret cordi nostro, quod præsentibus non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, & in vobis, & in cæteris gentibus. At verò quod non licuit per præsentiam agere, saltem, per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis, qui Spiritu Sancto ferventes, & fortes Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum jactantes cogitatum in eum, cui à Domino dictum est: Pasce oves meas: cui traditæ sunt claves Domus David: si aperit non est qui clau-

*claudat, si claudit non est qui aperiat. Quotquot estis mactæ animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magnâ est in Cœlis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis, & doctrinæ. Lucernæ estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo prædicationis ardentis. Si qui verò adhuc essent hæsitantes, & in opere non efficaces, obsecramus Vos Fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut id ipsam dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, sitis perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur. Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini nostri Clementis Papæ XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis à Sanctissimo Domino nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in ea vetantur, permittimus. Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam ceremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vineâ Domini strenuè ac viriliter laborare queat nonnulla adnotamus, quæ permitti poterunt, quæ, & separatim unicuique secundum quæsitâ dedissemus, nisi compertum Nobis esset, unâ cum incertis Nuntiis jam disseminatâ proborum animos, & Christi Fideles bonæ voluntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio ac diligentia curare debetis, ut gentium ceremoniis penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia piè præscripsit. Primò. Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus utri Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, apposita ad latus declaratione debita, & omisâ quacumque superstitione in earum constructione, necnon secluso omni scandalo. Secundò. Permittuntur omnes Ceremoniæ Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ non sint aut superstitionis, aut suspectæ, sed civiles. Tertio. Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem tabellæ purgatæ & litteris, & superstitionis inscriptione, & adjunctâ declaratione debita, sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia, &c. Quarto. Permittitur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in schedula debita declaratione. Quintò. Permittuntur reverentiæ genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum. Sextò. Permittitur præparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correctâ, cum debita declaratione, & omisâ superstitionis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos. Septimò. Permittitur coram Tabella correctâ reverentia dicta *Ko teu*, tum in anno novo Sinico, tum in aliis anni temporibus. Octavo. Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uri odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus. Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes, non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim auditores legis justi sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis. Ne diutius agamus secundum potestatem, paternè vos commonere voluimus per epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere operarios in vineam suam audite: Quid hîc statis totâ die otiosi? Ite, & vos in vineam meam. Vocem Patris perpendite, & illam judicis timete. Ipsi vos probate, virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio verbi Dei functi recipietis mercedem, immarcescibilem nimirum à Pastorum Principe gloria coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis pretextibus cessandum sibi putat à ministerio Missionarii, ledit animam suam, & de alienis æterno judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus*

In eum, arefcant tanquam palmites, & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Iesum Christum secus viam ambulantiem, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi: Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. Si aliqui palmites jam diu conversi in amaritudinem, qui expectabantur, ut tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, vob, vob, à die iræ, à die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfacisse Nos muneri judicamus, non enim subterfugimus, quominus annuntiaremus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cetero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habetes, & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.

Cum verò ad promovendam in Neophitis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, presentium nostrarum litterarum notitiam iisdem Neophitis minimè necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere juxta Pontificia Constitutionis prescripta compertum sit, ne quis eorum, ad quos presentes litteræ directæ sunt cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Iesu, presentes Litteras, aut quæ in eis continentur (exceptis permissionibus, quæ quidem cautè, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit patefaciendæ erunt) sive directè, sive indirectè, per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in linguam Tartaram, aut Sinicam vertat, aut quocumque modo cuilibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub excommunicationis lætæ sententiæ, à qua non nisi à Nobis, aut à Summo Pontifice (preterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, & quo ad Regulares etiam privationis vocis actiæ, & passivæ pœnis per contrafacientes ipso factò absque alia declaratione incurrendis tenore presentium vetamus, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio nostræ Residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

Cum autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastoralis mentem suam satis prudenter explicuisset, nimirum, Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitia opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, & observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in via salutis dirigerentur, præterea cum omnibus, & quibuscumque interdictum voluisset, sub pœna quoque excommunicationis lætæ sententiæ, ne quis illam in Sinensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam faceret; de Permissionibus autem cum statuisset, non nisi cautè, & ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profectò omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille animi angustiis obsessus, & quàm anceps, ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeo ut œconomia quadam usus fuisset ad loci, & temporis circumstantias prorsus necessaria: à qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis, aliisque doctis viris, qui nihil aliud, quàm Christiani cultus puritatem, & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent. At permissiones illæ contra expressam adeò Patriarchæ ipsius voluntatem evulgatæ; & quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub pœna suspensionis ipso factò incurrendæ, universis Diœcesis suæ Missionariis, ut observarent, & observari præciperent Constitutionem: *Ex illa die*, juxta permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quæ in præcirata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcepit insuper, ut Christianifideles quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distinctè instruerentur, cum in iis, quæ Constitutione Apostolicâ prohibentur, tum in iis, quæ à Patriarchæ Alexandrini Pastoralis permittuntur.

Enim verò Clemens Papa XII. Prædecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens, muneri suo maximè interesse judicavit binas illas Epistolas damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit declarandi

Sinenſibus Chriſtianiſ mentem ſuam, & ejuſdem Sanctæ Sedis ſententiam in iis, aliſque, quæ ad materiam huiuſmodi ſpectarent. Prefatum autem Breve eſt tenoris ſequentis:

CLEMENTIS PAPÆ XII.

Revocatio, annullatio, & caſſatio duarum Epistoſularum Paſtoralium bon. mem. Franciſci Episcopii Pekinen. nuper defuncti, die vi. Julii, & die xxiii. Decembris M.DCC.XXXIII. circa Ritus Sinenſes editarum.

CLEMENS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Apoſtolica ſollicitudinis Nobis divinitus commiſſa ratio Nos admonet, ut ea, quæ Chriſtiane Religionis, Catholiceque Fidei propagationi, ac incrementis quacumque ratione obſiſtere poſſe dignoſcuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac è medio tollere ſtudeamus. Cum itaque, ſicut ad Apoſtolatus noſtri notitiam pervenit, occasione binarum Epistoſularum, quas Paſtorales vocant, bon. mem. Franciſci dum viveret, Episcopii Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sinenſes editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apoſtolicos illarum partium Miſſionarios exortæ fuerint diſſenſiones, quæ uberes fructus, quos Sancta Mater Eccleſia ex aſſiduo Operariorum in illam Agri Dominici partem miſſorum labore præſtolatur impedire, aut morari poſſent; Nos, ut priſtina inter eos Miſſionarios pax, & animorum concordia, ſublatis quibuſvis diſſidiis, reſtituatur, de opportuno in præmiſſis remedio providere volentes, ac Epistoſularum prædictarum tenores, & alia quacumque etiam ſpecificam, & individuum mentionem, & expreſſionem requirentia, præſentibus pro plenè, & ſufficienter expreſſis, & exactè ſpecificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium, qui juffu noſtro Epistoſas ipſas ſedulo ac diligenter examinarunt, conſilio, ac etiam motu proprio, & ex certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolica poteſtatis plenitudine binas memorati Franciſci Episcopii Pekinen. Epistoſas Paſtorales præfatas, ac pœnas, & alia quecumque in eis contenta, cum omnibus, & ſingulis inde ſecutiſ, & forſan quancumque ſecutiſ, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliuſque prorſus roboris, & momenti eſſe, & perpetuo fore, tenore præſentium declaramus: & nihilominus ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & ſingula motu, ſcientiâ, deliberatione, & poteſtatis plenitudine paribus harum ſerie itidem perpetuo revocamus, caſſamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribuſque, & effectu penitus, & omnino vacuamus, ac pro revocatiſ, caſſatiſ, irritiſ, nulliſ, invalidiſ, & aboliſ, viribuſque, & effectu penitus, & omnino vacuiſ ſemper haberi volumus: Nobis inſuper, & Apoſtolice Sedi reſervantes facultatem Chriſtifiſdelibuſ in eodem Regno degentibuſ aperiendi noſtram, & dictæ Sedis mentem poſt maturam itidem habitam deliberationem ſuper aliis rebus, quæ huiuſmodi materiam reſpiciunt: Decernentes ipſas præſentes Litteras ſemper firmas, validas, & efficaciſ exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, & ab omnibuſ, & ſinguliſ, ad quos quomodolibet ſpectat, & pro tempore quancumque ſpectabit, præſertim verò Archiepiſcopiſ, Episcopiiſ, Vicariis, Pro-Vicariis, & Miſſionariis Apoſtolicis tam Sæcularibuſ, quàm cuiuſvis Ordiniſ, Congregationiſ, Inſtitutiſ, & Societatiſ, etiam Jeſu, Regularibuſ in ſupradicto Sinarum Regno nunc, & pro tempore exiſtentibuſ, inviolabiliter, & inconcuſſè obſervari, ſicque, & non aliter in præmiſſiſ per quoſcumque Judiceſ Ordinariuſ, & Delegatoſ, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolicuſ Auditoreſ, ac ejuſdem S. R. E. Cardinaleſ etiam de iatere Legatoſ, & Sedis præfatæ Nuncioſ, alioſve quolibet quancumque præeminentia, & poteſtate fungenteſ, & functuroſ, ſublata eiſ, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & authoritate, judicari, & deſiniri debere, ac irritum, & inanè, ſi ſecus ſuper hiſ à quoquam quavis authoritate ſcienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibuſ non obſtantibuſ quibuſcumque. Volumus autem, ut eorundem præſentium litterarum tranſumptiſ, ſeu exempliſ, etiam impreſſiſ, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptiſ, & ſigillo Perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitiſ, eadem prorſus fideſ in judicio, & extra adhibeatur, quæ præſentibuſ ipſiſ adhibe-

biberetur, si forent exhibitæ; vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram sub Annulo Piscatoris die 26. Septembris 1735. Pontificatus Nostri Anno sexto.

F. Card. Oliverius.

Id verò quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinenſibus declarandum reservavit; erat profectò materia Permiſſionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maximâ inde secuta inter Miſſionarios diſſenſione, cum alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die*: omnem vim suam amittere, si Permiſſiones illæ in praxi conſiſtant; alii verò factis palàm ostenderent Permiſſionum colore se ad prædictæ Constitutionis observantiam minimè teneri, juxtà illa, quæ in ipsa Constitutione præſcribuntur. Itaque præſatus Prædeceſſor noſter, quò Christianæ Religionis puritatem, quæ in his Regionibus per exactam præmemoratæ Constitutionis observantiam ſervanda erat, affereret, & controversiis iſtiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permiſſionum negotium commiſſit, ita ut à Theologis, tum etiam à Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalibus Sacræ Inquiſitioni Præpoſitis maturè, ſeriòque diſcuteretur. Antequam verò ſupremam de illis ſententiam pronuntiaret, ad pleniorẽ facti notitiam obtinendam, omnes, & ſingulos, quotquot in Urbe exiſterent, Sinarum Miſſionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex his Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiſcendæ cauſâ, venerant, ad examen ſuper his, ſervato juris ordine, vocari juſſit.

Nos igitur Prædeceſſoris noſtri veſtigiiſ inſiſtentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incenſi, ut tanti momenti opus, quod ipſe morte præoccupatus abſolvere minimè potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permiſſiones illas, & quidem ſingulas, coram Nobis ſummo ſtudio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem noſtrum tantum, ſed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquiſitionis Conſultorum doctrinam & conſilium exquisivimus, ac tandem ſatis apertè compertum habemus, antedictas Permiſſiones nunquam à Sancta Sede probatas, Apoſtolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque adverſari, utpote quæ partim Ceremonias, Rituſque Sinenſes à prædicta Constitutione proſcriptos admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim Regulis in ipſa traditis ad vitandum ſuperſtitionis periculum opponantur. Nolentes itaque, quemquam ad Constitutionem ipſam ſummo Christianæ Religionis damno malitioſè evertendam Permiſſionibus ejuſmodi uti, definiſimus, ac declaramus, præſatas Permiſſiones ita eſſe habendas, ac ſi nunquam exiſtiſſent, earumque praxim tanquam ſuperſtitiòſam omninò damnamus & execramur. Itaque præſentis hujus noſtræ Constitutionis perpetuò valituræ vi revocamus, reſcindimus, abrogamus, atque omni vigore & effectu vacuas eſſe volumus omnes illas, & ſingulas Permiſſiones; eaſque ſemper uti caſſas, irritas, invalidas, & nullius prorsus roboris, aut vigòris habendas eſſe dicimus ac pronunciamus.

Præterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die*: apoſuerit hæc verba = *Per præmiſſa, nihilominùs non vetari, quominùs erga defunctos peragi poſſint alia, ſi qua ſint, qua verè ſuperſtitiòſa non ſint, &c.* = Nos dicimus & declaramus ea verba = *Alia ſi qua ſint* = intelligenda eſſe de uſibus, & Ceremoniis diverſis ab illis, quas idem Pontifex Apoſtolica Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem authoritate conſigimus, atque interdiciſimus, ne antedictis Permiſſionibus, quas omninò damnatas volumus, ullus in poſterum locus pateat.

Diſtrictè itaque prohibemus, ne quis Archiepiſcopus, aut Epicoſopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apoſtolicus, aut Miſſionarius tam Sæcularis, quàm Regularis, cujuſcumque Ordinis, Congregationis, Inſtituti, etiam Societatis Jeſu, aliorumque, de quibus expreſſa, & individua mentio fieri debeat, Permiſſionibus prædictis ullo pacto uti valeat, ſive publicè, ſive privatim, ſive palàm, ſive clam; neque audeat, vel præſumat Constitutionis paulò ante citata verba aliter, ac Nos ſupra declaramus, alicui explicare, aut interpretari. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinalium conſilio, motu quoque

pro.

proprio, ac certa scientia; maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute Sanctæ obedientiæ præcipimus, & expressè mandamus omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis à Pontificalium exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum verò Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorundem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demùm excommunicationis latæ sententiæ, à qua non possint nisi à Nobis, & à Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, additâ quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœnâ, præcipimus, & districtè mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent à singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causâ, occasione, seu prætextu aliquo huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, si quis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ à Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus in virtute Sanctæ obedientiæ expressè mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios à Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo desides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate eos perpetuò privabimus.

Postremò, ut hac nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quoque, ut ad formulam Juramenti à Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maximè necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore sub pœnis in ea contentis Juramentum præstare debent, in posterum sequenti formulâ utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinesibus in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut à Christianis Sinesibus, quorum spiritualem directionem quoquo modo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, & Ceremoniæ Sineses in Litteris Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissæ, ac à Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPA XIV. damnatæ, ab iisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravenerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subiectum agnosco, & declaro. Ita tactis Sacrosanctis Evangeliiis promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hac Sancta Dei Evangelia.*

Ego N. manu propria.

Con-

Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus à Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clarè, nitidèque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra Consilia promoveat, ut Regionum earundem Pastores intelligant, planèque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublato iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam hæc à Divina Gratia sperari potissimum debet, quæ quidem ab eorum Ministerio longè non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavidè prædicaverint, atque eâ puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei Clarissimorum Propugnatorum, quorum sanguis tantum abfuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potiùs Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosiore effecerit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verùm ad eorum memoriam deducimus, ut quando ad Sacras Missiones destinantur, se tanquam veros Jesu-Christi Discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse non ad gaudia temporalia, sed ad magna Certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

Volumus autem ut earundem præsentium transumptis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis Originalibus Litteris adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ Confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annulationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Rome apud Sanctam Mariam Majorem quinto Idus Julii Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Pontificatus Nostri anno secundo.

P. Card. Pro-Datar.

D. Card. Palsioncus.

VISA DE CURIA,
N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno à Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Indictione quinta die verò nona Augusti, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & Domini Nostri Domini BENEDICTI Divina Providentia PAPÆ XIV. Anno Secundo, suprascripta Constitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curia Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis urbis per me Sebastianum Amadeum Apost. Curf.

Nicolaus Cappelli Mag. Curf.

Petrus de Propertiis, olim Cantarelli, Cur. Cap. Not. pub.

Loc. ✕ Sigilli.

IHS. Reimprimatur.
Dr. Medina, Vic. Gen.